

ŽIVLJENJEPIS

Boris Oblak (1980) sem leta 2005 diplomiral na Pedagoški fakulteti, smer Likovna pedagogika, pri prof. Zdenku Huzjanu. Ukvarjam se predvsem s portretno karikaturjo in ilustracijo. Oboje v zadnjih šestih letih nastaja v tehniki digitalnega slikanja z elektronskim peresom in grafično tablico.

Likovno ustvarjanje povezujem tudi z izdelovanjem preprostih glasbil (didgeridoo, bobni, tolkala, lončeni bas), svoja znanja pa z veseljem predajam dalje v okviru ustvarjalnih delavnic. Sem član Združenja umetnikov Škofja Loka in upravitelj Kulturnega centra slikarjev Šubic, kjer lahko v polnosti udeležam vodilo »Igro v ustvarjanje in ustvarjanje v igro«.

karikatureboris@gmail.com

www.karikatureboris.blogspot.com

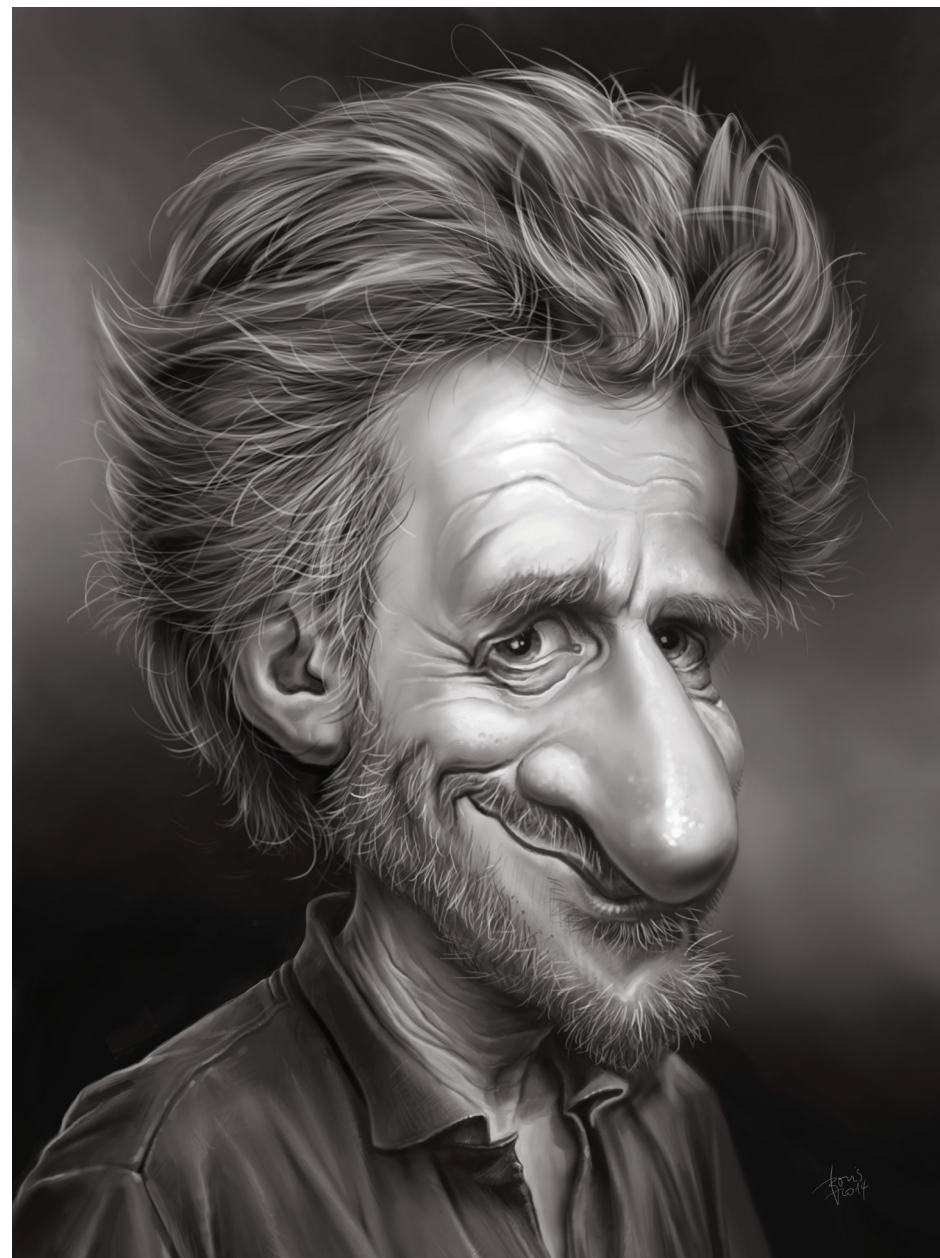

Univerza v Ljubljani
Pedagoška fakulteta

Kardeljeva ploščad 16, 1000 Ljubljana

BORIS OBLAK

Nastaviti ogledalo

Tomo Križnar, 2014

Vabljeni na
otvoritev razstave
v sredo 18. 2. 2015,
ob 12. uri.

Galerija PeF
Kardeljeva ploščad 16
Ljubljana

Razstava bo na ogled
do 19.3.2015

Janez Šubic, 2014

»Karikatura je ravna črta, ki se zvija od smeha« sem videl nekje zapisano in težko bi našli bolj prisrčno definicijo za slikovno zvrst, ki tako od avtorja kot opazovalca zahteva polno mero humorja in ki z njim nastavlja ogledalo tako posamezniku kot (v situacijski karikaturi) tudi družbi. S humorjem podprte razstavljene portretne karikature res ne skrivajo posebnih filozofij. So le iskreni poskusi kar se da plastično (v nekaterih primerih celo v maniri fotorealizma) naslikati človeka z vsemi njegovimi volumni, simpatičnostmi in napakami. V lastno veselje in zabavo opazovalcev.

Svoje prve portretne karikature sem, najprej s svinčnikom, kasneje z barvicami, narisal že za časa študija, leta 2002, bil sem v 3. letniku Likovne pedagogike. Študij, mimogrede, mi je bil resnično všeč. Pravzaprav težko poudarim kako zelo všeč. Na eni strani me je navduševala širina ateljejskega dela, ki je poleg slikanja, risanja, kiparstva in grafike vključevala tudi tako ljube keramiko, lutkarstvo in grafično oblikovanje, na drugi strani pa svoboda, da zunaj okvirov »linije najmanjšega odpora« ob prostih urah razvijaš svojo lastno likovnost in nadomeščaš manko uradnih ateljejskih ur na posameznem likovnem področju.

Pridobljeno likovno in tehnično širino sem kasneje dodobra unovčil pri svoji prvi zaposlitvi kot mentor v programu Projektno učenje mladih, tam pridobljene izkušnje (tako skozi veliko svobodo pri izbiri dejavnosti, v katerih sem lahko ustvarjalno uporabil in nadgradil in fakulteti pridobljena znanja likovnosti in didaktike, kot skozi neštete interakcije, intervjuje, razgovore in tudi kritične situacije) pa žanjem kot upravitelj kulturnega centra, ki nastaja v rojstni hiši slikarjev Jurija in Janeza Šubica v Poljanah nad Škofjo Loko.

Slikal in kiparil bi v abstraktni maniri, kot nadaljevanje v 4. letniku zastavljene smeri, precej več, a imam ob že tako omejenem številu ur v enem dnevu »zgolj dve roki, pa še od tega je ena leva«, kakor se rad pošalim. Glavne so vendarle karikature. Do njih je prišlo bolj ali manj naključno, a prva uspešna risbica je prinesla novo naročilo in to potem novo in tako se je rodila nepričakovana smer moje likovnosti. Zgled so mi vedno bili največji mojstri karikature; Sebastian Krüger, Jason Seiler, Anthony Geoffroy, Joe Bluhm..., ki ne le, da so vrhunski karikaturisti, so predvsem vrhunski slikarji in ilustratorji. Njihovo ekstremno

pretiravanje, podprto s poudarjanjem plastičnosti in približevanjem občutju fotorealizma (povsod imam še veliko rezerve) me vznemirja že od prvih karikatur. Srečanje z digitalno tehniko slikanja (s pomočjo grafične tablice in elektronskega peresa) je zaradi svoje hitrosti pri delu zagotovo pomenilo velik korak k temu idealu, ki pa ni samoumeven – če danes, po okrog 1000 naslikanih portretih in še kakih dodatnih 600 in več narisanih v živo, pogledam nazaj, je pravzaprav smešno, pod kako okorne karikature sem se včasih s ponosom podpisoval.

»Talent« je beseda, ki jo pri svojem delu pogosto slišim. A imam zanimivo primerjavo (sliki desno): isto osebo narisano leta 2002 (ena mojih prvih karikatur sploh) in narisano leta 2012.

Najbrž je s tema dvema dovolj nazorno pokazano, kaj k talentu, ki ga smatram zgolj kot vstopnico v kvaliteto in nikakor ne njeno garancijo, prinese vaja. Z večjim posvečanjem pozornosti osnovnim slikarskim veščinam (na primer modelaciji in obvladovanju anatomije) že za časa študija bi bil napredek tako v ilustraciji kot karikaturi še bistveno hitrejši.

Ustvarjanje karikature je vsekakor zanimiv in zahteven proces, ki od ustvarjalca zahteva kopico znanj in pozornosti. Posebej pri risanju v živo, saj od opazovanja prek odločitve do realizacije, pričetka risanja, ne sme preteči več kot nekaj sekund, karikatura pa je po navadi končana v okrog 5 minutah. Je proces, pri katerem je pomembno opazovanje volumnov, ne obrisov. Šele ko si ustvariš tridimenzionalno podobo obraza ali figure v kombinaciji z zavedanjem razmerij med posameznimi volumni (četudi je osnova dvodimenzionalna fotografija), je karikatura lahko zares uspešna. Znanje anatomije pa pomaga tako pri postavljanju osnove kot pri preverjanju pravilnosti narisane. In pri vseh detajlih, ki jih zaradi hitrosti, slabe luči ali slabe kvalitete fotografij ni mogoče opaziti, a so še kako pomembni za končni izgled.

Pretiravanje v odnosih med volumni – pravo bistvo karikature – pa mora biti podprto z zadostno mero poguma na eni in humorja na drugi strani. Tu pravil ni, je le občutek, ki se, kot vsak drug element v procesu likovnega ustvarjanja, lahko nadgrajuje le skozi vajo in delo.

Boris Oblak

Oče, 2002 in 2012